

F S S P X

Monstrans

Nieuws uit de Hemelstraat

Draag uw kruis - het coronavirus

FSSPX in de Benelux

1. Antwerpen Priorij van het Allerheiligste Sacrament

Hemelstraat 23, 2018 Antwerpen
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 7.30 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Ma, Di, Wo, Za 7.30 u.
Do, Vr 18.30 u.

Rozenhoedje 18.00 u. dagelijks
Aanbidding Do 14.30 - 18.30 u.

2. Gent Sint-Amanduskapel

Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

3. Brussel Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 18.30 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 7.15 u.
Donderdag 8.25 u.

4. Brussel St.-Jozefkerk

Square Frère Orban 1040 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20
e-mail: bruxelles.stjoseph@fsspx.be

Zon- en feestdagen:
Gelezen H. Mis 8.00 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 18.00 u.

5. Namen Kapel Saint-Aubain

Rue Delvaux 8, 5000 Namur
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Zaterdag 10.00 u.

6. Quiévrain Carmel du Sacré-Coeur

Rue des Wagnons 16, 7380 Quiévrain
Tel. : +32 (0)65 45 81 65

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 8.00 u.

7. Steffeshausen Heilig Hartkerk

Steffeshausen 5, 4790 Burg
Reuland
Tel. : +32 (0)80 46 00 13

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

8. Gerwen Priorij St. Clemens

Heuvel 23, 5674 RR Nuenen -Gerwen
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen:
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do 18.30 u.
Wo, Vr 7.15 u.
Za 8.30 u.

9. Leiden Kapel Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans

Sumatrastraat 197, 2315 Leiden
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 9.00 u.

10. Utrecht Sint Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21, 3512 GS Utrecht
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 11.00 u.

11. Kerkrade (Duitstalig) Kerk St.Maria ter Engelen

Pannesheiderstraat 71,
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Tel. : +31 (0)45 567 13 97

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

De erediensten worden verzorgd door de priesters van de Priorij
St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295, D-45356 Essen
Tel. : +49 (0) 20 166 49 22

12. Luxemburg Kapel Saint-Hubert

3316 Bergem
Tél. : +352 (0) 6 21 37 84 14
Tél. : +32 2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Hoogmis 17.30 u.

Monstrans
is het mededelingenblad van de
Priesterbroederschap Sint-Pius X,
van de
Priorij van het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
2018 Antwerpen.

Verantwoordelijke uitgever
E.H. Joseph Verlinden, Prior

De 'Monstrans' wordt
u thuis opgestuurd,
indien u het ons laat weten.

Om de FSSPX in ANTWERPEN
te steunen
IBAN: **BE84 4062 0609 1159**

Ween niet!

E.H. Louis Bochkoltz

Beste vrienden en weldoeners,

De Goede Week is de grote week, de belangrijkste week, maar dit jaar, vanwege de maatregelen van het coronavirus, zullen onze kerken leeg zijn.

Waarom O Heer? Waarom? Wij willen roepen, schreeuwen. En, tenslotte kunnen we alleen maar thuisblijven en ... wenen.

Misschien moeten wij dan Onze Heer tijdens Zijn kruisweg volgen. Jezus blijft in stilte. Hij zegt geen woord. Hij aanvaardt het valse oordeel van Pontius Pilatus. Jezus kust Zijn Kruis, instrument van onze zaligheid. Hij valt op de weg, drie keer, maar elke keer staat Hij op, door een kracht die bovennatuurlijk is. Jezus ontmoet Zijn Heilige Moeder. Wat een ontmoeting moet dat zijn. Ze kijken gewoon naar elkaar. Het is voor hen genoeg. Ze begrijpen wat de waarde van het Kruis is.

Simon van Cyrene moet Onze Heer helpen, Veronica droogt Zijn aangezicht af. Misschien heeft Jezus hun een glimlach gegeven, misschien had Hij zelfs de sterkte niet om zoiets te doen. Maar Hij heeft hen niet vergeten. Alexander en Rufus, de zonen van Simon, zijn bisschoppen geworden en martelaren. Veronica heeft de afdruk van het aangezicht van Jezus op haar doek als een uitzonderlijke relikwie gekregen. Met Jezus is het lijden niet te vergeefs.

Misschien willen wij nog roepen, schreeuwen. Waarom o Heer? Waarom heeft U zoveel willen lijden? Waarom blijft U stil?

Op Zijn kruisweg komt Jezus nu een groep van vrouwen van Jeruzalem tegen. En dan spreekt Hij. Voor de eerste en de laatste keer tijdens Zijn kruisweg. De vrouwen slaan zich op de borst en wenen. Ze zijn droevig. "Maar Jezus keert Zich om, en spreekt tot hen: Dochters van Jeruzalem, weent niet over Mij, maar weent over uzelf en over uw kinderen".

In het jaar 33 zijn de kinderen die ze in hun armen dragen één of twee jaar oud. Wanneer de Romeinse Keizer Vespasianus en dan zijn zoon Titus in het jaar 70 de belegering van Jeruzalem zullen doen, zullen hun kinderen ongeveer 40 jaar oud zijn. Ze zullen de vernietiging van de heilige stad ervaren. Er waren geen bommen meer rond de stad,

want alle bommen waren door de Romeinen gebruikt om de vluchtelingen te kruisigen. "Ik heb met mijn eigen ogen gezien", zei de historicus Josephus "dat er stromen van goud, zilver en bloed in de straten van de stad stroomden."

"Weent niet over Mij, maar weent over uzelf en over uw kinderen". "Want als men zó met het groene hout handelt, wat zal er dan met het dorre geschieden?"

Onze Heer is het groene hout, het leven, en zie hoe Hij behandeld is. Wat zal er dan met het dorre geschieden? Wat zal met de zielen zonder bovennatuurlijk leven, zonder genade, zonder liefde gebeuren?

Dierbare gelovigen, laten wij niet wenen over de maatregelen tegen het coronavirus, over de lange tijd van moeilijkheden, van de quarantaine. Maar laten wij deze tijd gebruiken om ons kruis beter te dragen. Om God meer te kennen en meer te beminnen. Om over onze zonden te wenen.

Sinds drie weken nu is onze priorij een 'streaming hub' geworden. Wij proberen zoveel mogelijk alle diensten en andere preken en conferenties voor u op het internet te zetten. Het vervangt uw aanwezigheid bij de liturgische diensten zeker niet, maar velen onder jullie hebben al uw dankbaarheid voor deze mogelijkheid uitgedrukt.

Maar vooral, sinds drie weken is onze priorij terug meer een 'huis van aanbidding' geworden. Niet een voortdurende aanbidding zoals de Zusters die er vóór ons waren, maar wij hebben wel elke dag aanbidding van het Allerheiligste Sacrament. Wat een genade! Wat een genade om een goede Vasten te doen. Ween niet!

Sinds de eerste maart lijdt Eerwaarde Verlinden aan een zware hernia. Dit is de reden waarom u hem niet op het scherm de H. Mis en diensten ziet doen. Maar hij weent niet. Het is zijn Vasten.

Dierbaren, wij zijn allemaal droevig en geraakt door deze uitzonderlijke omstandigheden, laten wij niet wenen! Wij kunnen deze situatie wel goed gebruiken. In deze Monstrans kunnen jullie lezen dat Mgr. Lefebvre nooit echt gedaan heeft wat hij wilde, maar wel wat God wilde. Jullie kunnen lezen om een apostolische ijver aan uw kinderen te geven. Hoe wij deze 'quarantaine' vruchtbaar kunnen maken, voor onszelf, voor de stervende slachtoffers van de covid-19, voor de bekering van de zondaren en voor zoveel anderen, en... voor de zielen in het vagevuur!

Wij wensen u een genadevolle Goede Week. Dat deze omstandigheden uw liefde voor God groter maken. Wij bidden voor u in de kerk. Bidt voor ons bij u thuis. Ween niet, het Kruis is geen nederlaag maar de prijs van de overwinning.

Van het coronavirus, bevrijd ons Heer. En ... zalig Pasen!

Het korte verhaal van mijn lange levensweg

Mgr. Marcel Lefebvre

NOOT: Dit is het vervolg van het boek *Het korte verhaal van mijn lange levensweg*. Dit zal systematisch gepubliceerd worden in de volgende nummers van *Monstrans*.

HOOFDSTUK 4

Rome roept, het episcopaat

Op het einde van het tweede jaar, in de maand juni, komt de onderdirecteur naar mij en zegt:

– *De Algemeen Overste vraagt u aan de telefoon.*

Toen hoorde ik Mgr. Le Hunsec zeggen:

– *Mijn beste Pater, houd u vast ... u bent benoemd tot Apostolisch Vicaris van Dakar!*

Oh! ... Apostolisch Vicaris van Dakar, dat betekent bijna zoveel als bisschop van Dakar.

Als hij me nu gezegd zou hebben Apostolisch Vicaris van Gabon — ik wilde helemaal geen apostolisch vicaris of bisschop zijn, op welke manier dan ook, ik heb daar nooit naar gestreefd — dan zou ik het nog begrepen hebben. Ik kwam uit Gabon. Na dertien jaar missie kende ik er de paters, ik kende de taal en ik kende er veel mensen. Ik zou meteen en zonder probleem heel veel contacten hebben gehad met de priesters en de hele katholieke gemeenschap van Gabon.

In Dakar! Als we naar Dakar gingen, dan zagen we uitsluitend of bijna uitsluitend moslims, niet veel paters, noch katholieke centra. Naar een bisdom gaan waar ik niemand ken, noch de paters, noch de congregaties van de zusters: de Zusters van Cluny en de Zusters van de Onbevleete Ontvangenis van Castres. Ik zou er met iedereen kennis moeten maken en me te midden van een moslimgemeenschap bevinden, die in de meerderheid was. Van de 3,5 miljoen inwoners waren er 3 miljoen moslim, ongeveer vijftigduizend katholiek en de rest was animist. Maar ik kon tenslotte niet kiezen. Mgr. Le Hunsec zei: *“U bent een religieus, U moet gehoorzamen! U heeft geen keuze, U kunt niet ja of nee antwoorden. U moet ja antwoorden.”* Ik zei tegen mezelf: *“Wat kan ik doen?”*

En dus ben ik naar Parijs vertrokken om contact op te nemen met de Algemeen Overste, om te

beslissen wie me tot bisschop zou wijden. Het was voor mij toch een hele verandering. Ik beseftte dat men als missionaris, maar ook nog zelfs als Overste van het seminarie directe contacten met de bevolking, met jonge mensen, met alle gelovigen onderhoudt. Maar als bisschop is men op een hoger niveau, dan heeft men alleen nog contact met de missionarissen maar niet meer direct met de bevolking.

En daarbij komt nog dat het feit dat men bisschop is, afstand met de mensen creëert: *“Ziet u ... Monseigneur, Monseigneur! U gaat de bisschop ontvangen!”* Oh! Dus is het meteen alsof men op een voetstuk staat, nietwaar, en zo heeft men geen contact meer ... en tegelijkertijd heeft men natuurlijk een veel grotere verantwoordelijkheid: het geestelijk welzijn van heel het bisdom, dat is niet niets.

De bisschopswijding

We hebben dus aan Kardinaal Liénart gevraagd — want hij was de bisschop van Lille, de bisschop die me tot priester heeft gewijd — of hij de Wijding wilde doen. De bisschop heeft het aanvaard en de Wijding zou op 18 september in de Onze-Lieve-Vrouwekerk van Tourcoing, mijn geboorteparochie, plaatsvinden. In de gebruikelijke toespraak heb ik verwezen naar de opleiding die ik van Pater Le Floch aan het Frans Seminarie gekregen had: hoe dankbaar ik hem was dat hij me zulke stevige geloofsprincipes had bijgebracht, dat hij me aan Onze Heer gehecht had, aan het leven, aan de dood, dat hij me de drama's die de Kerk doormaakte duidelijk had doen inzien, de dwalingen tegen de Waarheid, tegen Onze Heer. Welnu, dat is niet zonder ophef voorbijgegaan. Zeker, op dat moment heeft men mij niets gezegd ... maar de Kardinaal had geluisterd en had er niets beter op gevonden dan het aan de Nuntius (pauzelelijk ambassadeur) in Parijs te gaan vertellen, Mgr. Roncalli, de toekomstige Paus Johannes XXIII.

Apostolisch Vicaris in Dakar

Ik geloof dat het in de maand oktober was dat ik dus vertrek naar Dakar waar de autoriteiten en de Paters mij goed ontvangen. En zie, ik was nu belast met dit bisdom, waarvoor ik me zou inzetten zo goed als ik kon, volgens mijn mogelijkheden.

Een van de eerste dingen die ik wilde doen, want dat ontbrak echt, dat was de oprichting van een college voor jongens. Er waren al goed functionerende colleges voor meisjes, opgericht door de Zusters van Sint Jozef van Cluny en de Zusters van Castres. In Dakar hadden ze vier prachtige meisjesscholen. Maar voor jongens waren er geen. En daarom kwamen de families meteen naar mij:

– *Monseigneur, ik hoop dat u iets onderneemt, zodat we een jongenscollege zullen hebben. De meisjes hebben de nodige scholen, maar er is niets voor de jongens ...*

– *Inderdaad, zei ik, het is verbazingwekkend dat er geen jongenscollege is.*

En ik ben dus op zoek gegaan en een jaar later

Boven: de kathedraal van Dakar, zuidportaal – Onder: 16 november 1947, de aanvaarding van de Bisschopszetel van Dakar.

ben ik opnieuw naar Frankrijk vertrokken om er de Paters Maristen te ontmoeten, in het bijzonder Pater Thomas, Overste van de Franse Provincie die zich in Saint-Brieuc bevond.

Pauselijk Gezant

Toen ik in september 1948 bij het Moederhuis van de Paters van de H. Geest aankwam, stond de Algemeen Overste me op te wachten. Hij kwam uit het portierskamertje:

– *Kom, Monseigneur, kom, ik heb u iets te zeggen.*

– *Wat is er? Wat verwacht men nog van mij?*

– *Kom, kom mee naar de sprekkamer.*

Hij zegt me:

– *U zult niet nee zeggen! U bent door de Paus tot Pauselijk Gezant benoemd.*

– *Wat is dat? Ik ben Apostolisch Vicaris in Dakar, ik ben Bisschop van het Bisdom Dakar. Pauselijk Gezant? Wat houdt dat in?*

– *Samen met de Paus zult u verantwoordelijk zijn voor alle Franstalige bisdommen van Afrika. U zult contacten moeten leggen. En dat is trouwens heel eenvoudig, de Paus verwacht u in oktober. U moet naar Rome vertrekken. U zal door de Paus ontvangen worden en daarna gaat u naar de Curie in Rome, daar zal men u uitleggen waarin uw werk zal bestaan ...*

Oei, mijn God! Ze kunnen me ook niet met rust laten. Vertrekken, heel Afrika doorkruisen! En de andere congregaties? De Witte Paters, de Paters Jezüieten, de Paters van de Afrikaanse Missies van Lyon zullen jaloers zijn dat het een Pater van de H. Geest is die Pauselijk Gezant is en hen komt bezoeken! Oei, oei, oei!

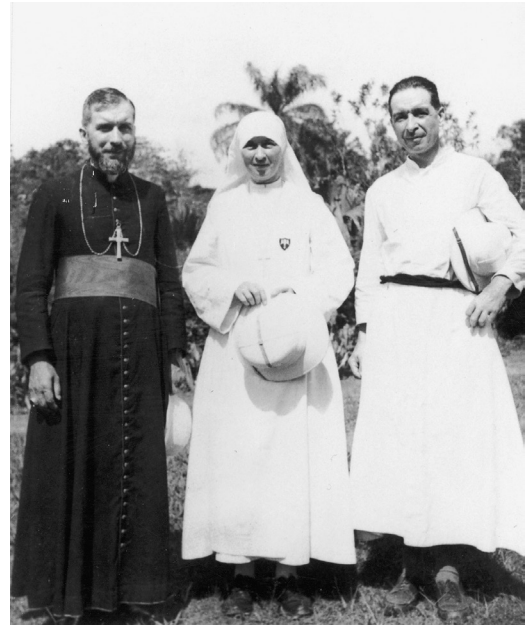
– *U gaat dat niet weigeren! Het is een eer voor de Congregatie, we hebben nog nooit een Pauselijk Gezant gehad!*

Ik antwoordde:

– *Goed, ik wil wel (Oh! Het is heel mooi ... Mijn God, mijn God ...)*

En dus ben ik vertrokken, ik ben naar de H. Vader gegaan. De Heilige Vader ontving me als een echte vader, en meteen voelde ik dat we dezelfde gedachten hadden, dezelfde wens hadden om het Rijk van Onze Heer uit te breiden en een echt christelijk en priesterlijk leven te leiden ... Ik was echt geraakt door dit bezoek aan Paus Pius XII. We hebben gesproken en hij zei dat hij vertrouwen in mij had, dat ik zou moeten proberen om dit hele Afrikaanse gebied verder te evangeliseren en dat ik natuurlijk geen leiding hoefde te geven, maar iedereen moest bezoeken. Ik moest rapporteren wat ik zag en hoorde, voorstellen doen voor de uitbreiding van de evangelisatie, de bisschoppen aanmoedigen en in de verschillende gebieden de bisschoppenconferenties organiseren.

Stichter aan het woord

In wijzerzin: Zijne Heiligheid Pius XII ontvangt Mgr. Lefebvre, vergezeld door Eerwaarde Pater Perraud, zijn secretaris – In 1951 Monseigneur met zijn zus, Marie-Gabriel en zijn broer René – Mgr. Lefebvre, Pauselijk Gezant brengt op 24 november 1952 een bezoek aan het Apostolisch Vicariaat van Laghouat – In 1952 ontvangst van de Pauselijk Gezant op de luchthaven van Pointe Noire.

“Tenslotte”, voegde hij eraan toe, “zal de Kardinaal-Prefect van de Voortplanting van het Geloof, die u natuurlijk zal moeten opzoeken, u dat alles nog zeggen, hij zal u nauwkeurige aanwijzingen geven over dit onderwerp.” Hij hoopte in ieder geval dat de samenwerking doeltreffend, heel goed, heel vruchtbaar zou zijn en hij was ook bereid om me te helpen en te ontvangen als dit nodig mocht zijn. Dan heeft hij mij de zegen gegeven.

Ik heb de Kardinaal, de Prefect van de Voortplanting van het Geloof opgezocht en deze gaf een exacte omschrijving van de situatie. “Het zit zo, u moet 46 bisdommen bezoeken: zien of deze bisdommen niet moeten toenemen in aantal door ze op te splitsen en zien of er nieuwe bisschoppen aangesteld moeten worden ... Als er bisschoppen zijn die aftreden of sterven, dan zal het uw taak zijn om aan Rome de namen voor te leggen voor de benoeming van nieuwe bisschoppen, enz. U zal dossiers moeten voorbereiden. U zal contact

opnemen met de algemeen oversten van de religieuze congregaties, want dit hangt ook van de religieuze congregaties af, om te weten wie het meest geschikt is voor het bisschopsambt, enz. enz.

Mijn God, mijn God, mijn God, en ik die dacht dat ik rustig in het bisdom Dakar kon blijven om me daar alleen met mijn bisdom bezig te houden ... “U zal hulp krijgen” zo werd mij verteld. Twee jaar later in 1950 kreeg ik inderdaad hulp van Mgr. Guibert, die ik in de kathedraal van Dakar tot bisschop heb gewijd en die me natuurlijk ook een beetje hielp in mijn bisdom, aangezien ik bijna altijd afwezig was. U zult wel begrijpen dat ik constant moest reizen; bisdommen bezoeken, bisschoppen bijeenbrengen — 46 bisdommen, dat is niet niets — en het waren grote afstanden: Madagascar, Réunion, Djibouti, Marokko, heel Frans-Equatoriaal-Afrika, heel Franstalig West-Afrika, Kameroen. U begrijpt dat men voor al deze bezoeken weken en weken nodig heeft.

In het licht van de eeuwigheid

E.H. Joseph Verlinden, Prior

In de openbaringen van de H. Brigitta leest men in het vierde boek, 7de hoofdstuk, dat een Engel, toen hij haar eens het Vagevuur toonde, zei: “Al de Zielen in dit oord, hebben deel aan al de gebeden en goede werken van de H. Kerk, die over de hele wereld worden verricht, evenals aan die gebeden die door hun vrienden voor hen opgeofferd worden. Gedenk, dat zoals de zonden veelvoudig en verschillend zijn, de daarvoor verdiende straffen dit ook zijn. Zoals de hongerige door het stuk brood dat hem wordt aangeboden, de dorstige door de drank, de bedroefde door de troost, de naakte door het kleded dat hij ontvangt, en de zieke door het bed waarin hij rust, verblijd worden, zo ook verheugen zich de Zielen erover en hebben zij deel aan de gebeden en goede werken, die voor hen in de wereld gedaan worden. De Engel voegde eraan toe dat, diegenen die de Zielen tijdens hun leven met hun gebeden en goede werken alsmede door lichamelijke arbeid te hulp komen gezegend zouden worden. Want de onfeilbare rechtvaardigheid van God wil, dat zij ofwel door de pijnen van het Vagevuur gereinigd worden, ofwel door de goede werken van de gelovigen vervroegd verlost worden.” (De verhalen zijn genomen uit ‘Noodkreet uit het vagevuur’ van Michaël Sintzel, 1934)

Zoals een mens op aarde recht heeft op loon naar werken, zo is dat ook voor het hiernamaals. Iedereen krijgt loon naar verdiensten, de beledigingen aan God of de evenmens, die hij op aarde niet heeft rechtgezet of uitgeoefend, moet hij in het Vagevuur uitzitten.

De vasten is een ideaal hulpmiddel, dat ons door de H. Kerk gegeven is, om hieraan tegemoet te komen.

De veertigdaagse vasten bestaat uit twee delen. De quadragesima, of eerste vier weken, waar alle aandacht gaat naar de terugkeer van de ziel naar God en de Passietijd, waar we de prijs zien die de Verlosser, Jezus Christus, in naam van alle mensen, betaald heeft voor de zonden en beledigingen van de mensen aan de Godheid.

De eerste periode, de **quadragesima**, is een tijd waarin wij ons moeten bezinnen en waarin wij opgeroepen worden om ons te bekeren. Zoals het onkruid in de tuin altijd opnieuw opschiet, zo is het ook met ieder mens van goede wil. Elk jaar opnieuw, moet hij zich in het licht van God in vraag stellen, zich uitzuiveren, zich bekeren, zich keren tot de driemaal heilige God.

De vastentijd is dus een tijd om orde op zaken te stellen, om een eerlijk en oprecht gewetensonderzoek te doen, opnieuw te streven naar volmaaktheid, omdat dit de wil van God is. De prelatie van de vastentijd geeft immers aan dat, door het versterven van het lichaam onze ondeugden onderdrukt worden, dat God onze geest verheft en kracht en overwinning schenkt in Christus. Naast het eigenlijke vasten of lichamelijke ontbering, raadt onze Moeder de H. Kerk ons aan ons gebedsleven terug op niveau te brengen, d.w.z. verzorgder en aandachtiger bidden en er meer tijd aan besteden. Het dagelijks gebed bestaat uit het morgen- en avondgebed, de gebeden vóór en na de maaltijd, voorafgegaan door het Angelus, het rozenhoedje of beter de hele rozenkrans en bij voorkeur een kwartier meditatie. Indien mogelijk het bijwonen van het H. Misoffer. In ons gewetensonderzoek staan we speciaal stil bij de woorden van het Onze Vader: vergeef ons onze schulden, zoals ook wij vergeven aan onze schuldenaren.

Verder herinnert de Kerk ons eraan aalmoezen te geven tot meerdere glorie Gods, want zij dekken immers de zonden toe, zegt de H. Raphaël aan Tobias.

Aldus hebben wij ons kinds-zijn Gods vernieuwd, en kunnen wij weer het Onze Vader bidden. We zijn nu klaar voor het tweede deel: de **Passietijd**. Deze heeft zijn hoogtepunt in het H. Triduüm: Witte donderdag, Goede Vrijdag en Paaszaterdag. We overwegen het lijden dat Jezus, als universele Verlosser, Bemiddelaar tussen God en de mensen, ondergaan heeft tot uitboeting van onze zonden.

Het is het deel dat de Godmens op Zich neemt. We kunnen de liefde waarmee Jezus dit lijden gedragen heeft niet begrijpen. Het is een dubbele les voor ons. Jezus geeft zin aan het lijden, dat door Gods beschikking, of men dit nu wil of niet, ieder mens overkomt, als gevolg van de erfzonde, vermeerderd met de persoonlijke zonden. Dit is een groot mysterie, waarom al dat lijden, waarom zo'n straf, de Godmens heeft zelf de straf ondergaan en heeft zo het lijden geheiligd, zin gegeven. Hij is een voorbeeld voor ons en een aanmoediging om ons deel op ons te nemen.

Het lijden is geen kwaad meer, hoewel we het natuurlijkerwijze toch vluchten. We moeten het bovennatuurlijk leren beschouwen, beleven, zoals bv. Pater Pio, Anna Catharina Emmerich of Sint-Franciscus die de stigmata droegen, het ons hebben voorgedaan, in navolging van Jezus. Deze mensen hebben de heilzame kracht van het lijden ontdekt en beleefd, met alle bijna onmenselijke of haast ondraagbare pijnen eraan verbonden. Door het te aanvaarden, hebben zij de liefde van Christus ontdekt, zijn zij dichterbij de Verlosser toegegroeid, hebben zij zich meer met Hem verenigd. Hierdoor hebben zij hun deel op zich genomen, en voldoening gebracht aan de Goddelijke Rechtvaardigheid en eerherstel aan de geschonden Goddelijke Liefde. Zo hebben zij als het ware hun vagevuur op aarde uitgeboet, en verdiensten meegedeeld aan anderen. Zo wil God het.

Hoewel de godvrezende Nikolaas Wolf tengevolge van zijn beroep bijna uitsluitend in aanraking kwam met het lijden van levende mensen, deed hij ook alles wat hij kon voor de overledenen. Alles wat hij deed, offerde hij voor hen op. Hij zei bij zichzelf: "Bid ik, of doe ik een ander goed werk, dan heb ik daarvoor verdiensten bij God en dan kan ik tevens het gedeelte 'voldoeningskracht' geheten, wegschenken aan de Zielen. Tot die grote edelmoedigheid werd hij door het volgende voorbeeld aangespoord: "Toen er eens een jongeman op zijn sterfbed lag, begon hij te jammeren en zei hij tot Nikolaas Wolf: "Nu moet ik voor Gods rechterstoel verschijnen en ik heb geen verdiensten om mee te nemen!" Wolf troostte hem echter en zei: "Heb goede moed, ik geef u alles wat ik tot hiertoe aan goeds gedaan heb voor zover ik de voldoeningskracht van al mijn goede werken en gebeden kan wegschenken; gij kunt het meenemen". Nadat de jongeling echter gestorven was, begon Nikolaas het zich stilaan te berouwen en werd hij bekommerd omdat hij nu niets meer bezat en opnieuw van begin af aan moest beginnen. Kort daarop verscheen hem de overledene en zei: "Wees getroost mijn vriend, en heb geen spijt van uw geschenk, want

het is mij ten goede gekomen en uw offer was zo welgevallig aan God dat Hij het u dubbel heeft teruggeschonken."

Maar lang niet iedereen weet met de pijnen van elke dag, met het lijden dat soms de kop opsteekt om te gaan. Ook maken velen geen optimaal gebruik van het gebed, de aalmoes, de aflaten, de verdiensten en goede werken in het algemeen. Dit heeft tot gevolg dat de meeste mensen verplicht uitgezuiverd worden in het hiernamaals, in het vagevuur, waar het lijden niet te vergelijken is met al het mogelijke lijden hier op aarde.

Het is dan aan ons, bewust rooms-katholieken, die er wel weten mee om te gaan, met goede werken allerlei en de verdiensten van Jezus, om er maximaal voordeel uit te trekken zowel voor onszelf als voor de zielen in het vagevuur, zowel voor levenden als voor stervenden. Het komt er dus op aan de juiste combinatie te maken. En daarom is de Passietijd zo belangrijk, dat men tot een grotere waardering komt van het Lijden des Heren en Zijn verdiensten, die voor ons, die nog leven op aarde, en anderen die ons zijn voorgedaan, een grote waarborg is ten eeuwigen leven.

De Goede God staat toe, dat we allemaal gebukt gaan onder de corona-epidemie. Dat vraagt van ons onderwerping en geduld. Hoe lang de Covid19-ontberingen en ongemakken ook kunnen of zullen duren, ons Geloof leert ons, dat de Goede God ons nog nooit beproefd heeft boven onze menselijke mogelijkheden. Lijden in de tijd is niets in vergelijking met lijden in het hiernamaals, in het vagevuur.

Een Franciscaan lag te bed met een langdurige en smartvolle ziekte. Aangezien hij zichzelf en anderen tot last was, bad hij tot God om zijn lijden te verkorten. Hij werd verhoord; een engel verscheen hem en liet hem de keuze: ofwel onmiddellijk sterven en drie dagen in het Vagevuur boeten, ofwel zijn ziekte nog een jaar lang geduldig verdragen en dan onmiddellijk in

de hemel opgenomen worden. Hij verkoos het eerste. Nauwelijks was hij echter in het Vagevuur, of hij meende, omwille van de doorstane smarten, dat hij reeds vele jaren daar was; vervolgens bezocht de engel hem en deed hem een nieuw voorstel: “indien de gemaakte keuze hem berouwde, kon hij terugkeren in het nog niet begraven lijk”. De monnik nam dit gretig aan. Als hij dan nog een jaar geduldig geleden had, stierf hij en werd onmiddellijk in de hemel opgenomen. (Wadingus. Chr. der. min. broeders van het jaar 1283).

De zielen die nu in het Vagevuur zijn, wachten op onze hulp.

De H. Cesarius van Arles schrijft: “Men zal misschien zeggen: “Ik bekommer mij weinig over de tijd die ik in het Vagevuur zal moeten doorbrengen, als ik maar tot het eeuwige licht geraak”. Deze zienswijze over dit lijdens-oord bevalt God echter geenszins. Alle ontberingen van ons sterfelijk leven kunnen niet vergeleken worden met die van het Vagevuur. En wie zou kunnen zeggen hoeveel dagen, maanden, jaren hij in het Vagevuur zal moeten blijven? Als men terecht vreest om zijn vinger in het vuur te steken, dan moet men zeker terugdeinzen om langere tijd in de verterende vlammen van het Vagevuur te verblijven.

Ook de H. Bernardus zegt hetzelfde: “Werp het oude zuurdeeg van u af, broeders, zolang ge er nog de tijd toe hebt.” De dagen die ons hier op aarde tot zuivering en uitboeting gegeven worden, gaan snel voorbij, of wij het willen of niet. Maar welk ongeluk treft ons indien zij geëindigd zullen

zijn en onze reiniging echter nog niet volledig is, zodat wij noodzakelijkerwijze door het Vuur zullen moeten gereinigd worden en waarmee vergeleken niets pijnlijker, niets scherper “noch heviger is”.

Een Dominikaan smeekte op zijn sterfbed zijn vriend priester, de goedheid te hebben van onmiddellijk na zijn afsterven, een H. Mis voor hem op te dragen. Nauwelijks was hij gestorven, of de priester begon deze dadelijk. Toen hij nadien het misgewaad aflegde, verscheen hem reeds de overledene en die bekleog er zich bitter over dat hij hem dertig jaar lang hulpeloos in het Vagevuur had laten branden. “Hoezo dertig jaar?”, antwoordde de goede priester verbaasd, “er is nog geen uur voorbij sinds ge gestorven zijt; uw lijk is nog warm”. Hierop antwoordde de overledene verbaasd: “Leer hierdoor, o vriend hoe pijnlijk de kwellingen van het Vagevuur zijn, aangezien één uur daarin doorgebracht, reeds dertig jaar schijnt te duren, en leer met ons medelijden te hebben”.

Naar het voorbeeld van de Goede God, die uit het kwaad altijd het goede weet te trekken, moeten wij evenzeer ons voordeel halen uit de pijnen, offers, ontberingen, moeilijkheden die eenieder van ons ondervindt in de huidige Covid19-crisis. Bekijken we de dingen in het licht van de eeuwigheid. Wat na de dood? Het verandert onze levensfilosofie. In vereniging met de verdiensten van Jezus Christus, moeten wij dan uit deze coronacrisis geestelijk, ja eeuwig profijt weten te trekken; er maximaal genade mee verdienen, voor onszelf, voor anderen en zeker de zielen in het Vagevuur niet vergeten!

Maatregelen vanwege het coronavirus

In deze dagen van quarantaine waar het bijwonen van een H. Mis in België onmogelijk is, bedenk dat we een onderscheid moeten maken tussen:

- het gebod van God, dat algemeen is: *Gij zult dag des Heren heiligen*;
- en het gebod van de H. Kerk dat komt om het gebod van God te specificeren: *zon- en feestdag zult gij eren* (door naar de H. Mis te gaan).

In normale tijden moeten beide geboden op straffe van zware zonde door alle gedoopte personen die de leeftijd van het verstand bereikt hebben, gevolgd worden. Maar door omstandigheden is het mogelijk dat iemand van het gebod van de H. Kerk (bijwonen van de H. Mis) vrijgesteld wordt, zonder af te wijken van Gods gebod. Als het bijwonen van de H. Mis onmogelijk is, is het nodig om de zondag anders te heiligen: door tijd te geven aan gebed en christelijke vorming (tenminste het equivalent van een zondags Gelezen Mis, die normaal een preek omvat).

Herinner wel dat:

- de Kapel van het Allerheiligste Sacrament Hemelstraat 23 (Antwerpen) elke dag van 7 tot 19 u. openblijft;
- u altijd mag komen biechten tijdens de openingsuren van de Kapel (gebruik de bel op de biechtstoel en een priester zal naar de Kapel komen).

Brief aan moeders: apostel zijn

Nr. 21

Een religieuze

Beste mevrouw,

Door uw roeping als vrouw en moeder vraagt God u de rol van de christelijke vrouw te vervullen in uw gezin. Die rol betreft apostel zijn. Inderdaad, apostel zijn geldt niet alleen voor priesters en religieuzen. De catechismus wijst erop dat het vormsel een sacrament is “dat ons maakt tot volmaakte christenen, getuigen en apostelen van Jezus Christus”.

Welnu, wanneer God zielen wil vormen voor het apostolaat, dan doordringt Hij deze met onthechting en toewijding. Men kan de apostel niet begrijpen zonder deze twee deugden die hem onthechten van zichzelf, opdat hij zich wijde aan en zich volledig inzette voor de anderen.

Is dit niet de opdracht van de moeder tegenover haar kind? Men herkent gemakkelijk in de natuur van de vrouw een hart dat God geschapen heeft om zich toe te wijden. De onthechting — met zijn eisen tot offer — en de toewijding — met al de tederheden van de liefde — maken het speciale karakter uit van de vrouw. Het is haar instinct, haar kracht, haar grootheid en haar genade. Bent u zich daar voldoende van bewust?

God heeft u dus voorbestemd tot een waarachtig apostolaat: vooreerst in het gezin, maar ook in de wereld. En uiteraard met alle voorzichtigheid, discretie, kalmte en bescheidenheid vandien.

In uw gezin bent u de trouwe bewaarster van de familietradities. Immers, we mogen niet misprijzen wat onze moeders en grootmoeders hebben doorgegeven aan ervaring. Laten we toegeven dat dit erg verwaarloosd wordt door de hedendaagse jonge mensen als gevolg van de door ‘het moderne leven’ veroorzaakte ommekeer. Men moet leren een onderscheid te maken. De christelijke vrouw moet er in haar rol als moeder op staan om trouw te blijven aan de wet van de eerbied voor alles wat heilig is: de godsdienst, het vaderlijk gezag en de kinderbijliefde. Ik ben van mening dat het huidige gebrek aan respect van kinderen voortkomt uit het gebrek aan doorgeven vanwege de moeder — soms door onwetendheid — en dit is zeer jammer.

De charme die van een christelijke moeder uitgaat, houdt de kinderen in het gezin of brengt hen er vroeg of laat in terug. Uw man ervaart in u een tedere toewijding, een grote liefde voor uw plicht en een geest van opoffering. Hij looft uw vroomheid, die aanzet tot sterke deugden en beminnelijkheid, wat hem aanzet om deze eveneens te beoefenen. Dáárin bestaat uw apostolaat: door uw goede voorbeeld en uw woorden of gezegden. Dat is uw verantwoordelijkheid als vrouw, als echtgenote en als moeder. Heel vaak heeft een blij en discreet voorbeeld van de echtgenote volstaan om de terugkeer van haar echtgenoot naar een levend geloof te realiseren.

Met het overdrijven van het feminisme heeft de wereld de schoonheid en de gratie van de vrouw vernield. God heeft de vrouw na de man geschapen, omdat hij niet alleen kon leven (en niet omgekeerd). Bijgevolg moet ze onderdanig zijn aan haar man, zoals de man moet onderworpen zijn aan God van Wie alle gezag komt. Daardoor is zij niet de gelijke van de man. (Het feminisme komt rechtstreeks van de Franse Revolutie. In de schepping bestaat die gelijkheid niet.) De vrouw is de aanvulling van de man. Dat is iets héél anders. Bovendien begrijp ik de actuele trant helemaal niet om de man na te doen in al te veel omstandigheden, de kledij inbegrepen. Als u op reis bent, telt u maar eens het kleine aantal vrouwen en jonge meisjes die nog vrouwelijk gekleed zijn. Men heeft de indruk te leven in een samenleving van uitsluitend mannen.

Wat gaat er om in het hoofd van een klein kind? Hebt u daar al eens aan gedacht? Onlangs sprak ik met een jong meisje dat alleen maar het dragen van een broek kende — zoals al haar vriendinnen — en ze zong hetzelfde refrein: “Het is veel praktischer, vooral wanneer men buiten werkt, bv. in de tuin. Het is gemakkelijker om zich te bewegen. Men kan aan sport doen”. Goede redenen zijn er altijd. Indien de lange broek kan toegelaten worden bij bepaalde sportactiviteiten, dan is dat maar omwille van die omstandigheden. Maar de broek wordt heden altijd en overal gedragen, zelfs tot in de kerk ... Denkt

u dat onze moeders of grootmoeders uit de jaren 1940 niet werkten? Zij droegen nochtans een jurk. Er is dus een probleem: gebrek aan offergeest. Men vervangt het offer en de last door grillen, het comfort en de praktische kant. Dat heeft een weerslag op de kinderen. In dit verband deel ik u een kleine anekdote mee. Op een zekere dag vergezelde een klein meisje van ongeveer 4 jaar haar moeder naar een supermarkt. U weet dat er soms kleine botsingen zijn met winkelwagentjes bij het aanschuiven aan de kassa. Het meisje stootte zich tegen een persoon en zei beleefd: "O, excuseer mijnheer!" Het was echter geen man, maar een vrouw met een broek aan! Denken vrouwen aan hun kinderen als ze een broek aantrekken? Het kind kijkt immers niet hoger dan die broek! Voor dat meisje was een broek papa en ipso facto een man. Wat een verwarring in dat kinderhoofdje.

Ik geef u nog een ander feit mee. Een vrouw met een jurk aan wandelde op straat. Zij ontmoette een moeder met een buggy waarin een meisje zat. Het maakte haar schoenriempje los en gooide het schoentje op de grond, de dame raapte het op en gaf het terug aan het kind. Dit kleine meisje stak haar handje uit en greep naar de jurk. De moeder verontschuldigde zich voor de hinder van de kleine meid. De dame bleef staan en wachtte op de reactie van het kind dat haar hoofdje verborg in de plooiën van de jurk. Deze daad betekent dat ... het kind bescherming of een schuilplaats zocht!

De taak van de christelijke moeder is zeer mooi! Denk eraan dat uw kracht in uw tederheid rust. Het is daardoor dat u apostel zult zijn, want de tederheid trekt de ziel naar God. Onze-Lieve-Heer trok de zielen aan door Zijn zachtmoedigheid. De zenuwachtigheid van de huidige gestresseerde moeders, die dikwijls op strenge toon tot hun kind spreken, irriteert het kind. "Geduld vermag alles", zei een grote heilige. U bent de engelbewaarder in uw gezin door uw gebeden en uw heilige handelingen. U mag de godsdienstige trouw van uw kinderen bewerkstelligen. Offer nog voor de geboorte het kind dat u verwacht op aan God, bid God dat het in leven blijft en kan gedoopt worden. Het is al zegenend dat u het voor de eerste keer in uw armen hebt gedrukt. U hebt zich verheugd over de genade die uw kind gevormd heeft tot een kind van de hemelse Vader.

U bent de eerste lerares godsdienst van uw kind. Als klein kind begrijpt het nog niets. Maar vanaf een zekere leeftijd moet u elke dag zijn kleine handje naar het voorhoofd brengen en het zo het kruisteken leren maken. Het kruisteken is het teken van de christenmens, want hiermee drukt hij zijn geloof uit in de drie voornaamste mysteries van zijn godsdienst, nl. de mysteries van de H. Drievuldigheid, van de Menswording

en van de Verlossing. Vanuit de schoot van de H. Drievuldigheid zond de Vader Zijn Zoon op aarde (d.i. de Menswording) om de mensen te redden door te sterven op het Kruis (d.i. de Verlossing). Het is dus zeer belangrijk dat het kind dit gebaar met vroomheid en langzaam aanleert. Doe het dus zeker en vast steeds op dezelfde manier. Vele kinderen en anderen vervormen dit gebaar tot een snelle beweging — als om muggen weg te jagen — in plaats van het als een akte van geloof te beschouwen die ons binnenleidt in de vereniging met God in het gebed! De H. Maagd heeft tijdens één van de eerste verschijningen in Lourdes aan dat jonge herderinnetje geleerd hoe ze het kruisteken moest maken. Bernadette wilde haar rozenkrans beginnen bidden met het kruisteken te maken, maar dat was onmogelijk. Haar arm was als het ware verlamd. Daarop heeft de Dame zelf heel langzaam het kruisteken gemaakt en deze handeling heeft de H. Bernadette nooit vergeten. Zij besefte het, voelde het aan. Dit was een groots gebeuren van een onvergelijkbare schoonheid alsof de verschijning de grootheid van de hemel heeft willen weergeven. En nadat de Dame zich getekend had, kon Bernadette dit ook zo doen (*cfr. Bernadette en Lourdes de Saint-Pierre*).

Toen uw kind een en ander begon te begrijpen, hebt u het voor een beeld van de Moeder Gods gebracht. Daarbij hebt u het kind gezegd dat Zij de Moeder is van het kleine kindje dat Ze in Haar armen houdt en dat Jezus heet. Het is op uw schoot dat uw kind de namen van Jezus en Maria voor het eerst uitsprak, net zoals die van papa en mama.

Geachte mevrouw, wees in navolging van de Moeder Gods voor uw kind een voorbeeld om Jezus na te volgen en te beminnen, opdat, net zoals de H. Bernadette, uw kind geraakt zij voor de rest van zijn leven door de grote aandacht dat u het hebt meegegeven voor het gebed, dat uw geloof weergeeft.

Hij is verrezen!

**De priesters en de broeder
wensen u een Zalig Pasen.**

De uitdagingen van de quarantaine¹

E.H. Francisco Mouroux (São Paulo, 24/03)

Dierbare gelovigen,

Vandaag beginnen we aan de quarantaine, en dit tot minstens 7 april. Deze quarantaine is een uitdaging. Ze doet denken aan zeemansverhalen. Als de zee spiegelglad is, is het schip roerloos. Geen wind, geen golven. Het gebrek aan actie en de uitzichtloosheid stellen de zenuwen van de gehele bemanning zwaar op de proef. Er is slechts één manier om chaos te voorkomen: discipline. Deze quarantaine is een uitdaging. Zonder innerlijk leven, zonder de gewoonte om te studeren en te zwijgen, kan het voor velen lastig worden.

Het eerste wat we moeten doen is een planning opstellen. “De dag begint met bedtijd,” zegt Sint-Franciscus van Sales. Laat naar bed gaan betekent laat opstaan, dus het onszelf onmogelijk maken onze plichten van staat goed te vervullen. En als we te vroeg opstaan, kan het resultaat gelijkaardig zijn vanwege de vermoeidheid. Het is daarom noodzakelijk om het tijdstip van opstaan en slapengaan goed vast te leggen.

Het tweede om in te voorzien: tijden voor het gebed. Het ochtend- en avondgebed en het rozenhoedje zijn essentiële onderdelen die de dag van een christen ritme geven. Laten we profiteren van het feit dat we samen onder één dak zitten om ze als gezin te bidden.

Dit derde punt mag zeker niet aan het toeval worden overgelaten: de maaltijden. Het is uit den boze dat iedereen zichzelf uit de koelkast bedient wanneer het hem of haar zint. De maaltijd, voorafgegaan en gevolgd door een gebed, wordt gemeenschappelijk gebruikt. De maaltijd is een gezellig moment, dat essentiële gedachtewisselingen mogelijk maakt. Het maakt het ook mogelijk om bepaalde problemen of zorgen op te sporen. Het is een gelegenheid om informatie te delen, en voor humor om spanning weg te nemen. Het blijft ook het bevoorrechte moment om een planning op te stellen.

Ook dit vierde punt moet steeds onze aandacht blijven behouden: onze bezigheden. En hier moeten we wijzen op een groot gevaar:

Etienne Blandin (1903-1991), *peintre de la marine*.

het internet. Zeker, het internet heeft veel goeds te bieden. Je kunt er elke dag de H. Mis meevolgen. Je kunt er interessante lezingen, relevante artikels en zelfs boeken vinden die niet in de boekhandel beschikbaar zijn. En een goede film is af en toe een makkelijk tijdverdrijf, vooral voor kinderen. Inderdaad, maar opgepast! Zonder het zelfs maar te hebben over de alomtegenwoordigheid van immoraliteit en geweld, mag men niet vergeten dat langdurige blootstelling aan schermen leidt tot vermoeidheid en stress. En minder dan een uur voor het slapengaan bemoeilijkt het de slaap. Dit kan in een beperkte omgeving al snel leiden tot problematisch gedrag.

Daaruit volgt als vanzelf een vijfde aanbeveling: wees lichamelijk actief. “Een gezonde geest in een gezond lichaam.” Voor de meeste mensen is het onmogelijk om naar buiten te gaan. Laten we dagelijkse lichamelijke oefening inplannen.

Ik hoop dat deze woorden van advies u zullen helpen. Morgen vieren we de Maria-Boodschap. Aan iedereen een fijne feestdag gewenst. Laten we Onze-Lieve-Vrouw vragen om nederig de Wil van God te aanvaarden, die zich doorheen de gebeurtenissen kenbaar heeft gemaakt.

Dat Onze-Lieve-Vrouw van Aparecida u allen beware.

¹ Quarantaine = Quarantaine: quaranta giorni, is een van origine medische term die afkomstig is uit het Italiaans ten tijde van de pestepidemie in de 14e eeuw. Deze maatregel behelst het afschermen van risicobronnen ter vermindering van verspreiding van een infectie. Meer info: <https://nl.wikipedia.org/wiki/Quarantaine>.

De Geestelijke Communie

Broeder René-Maria

Omdat in deze epidemietijd de openbare erediensten verboden zijn, althans in België, wordt de geestelijke Communie aanbevolen. Maar wat is dat en waarom is dit zo belangrijk?

Paus Pius XI ontving op een dag Bisschop Gerlier van Tarbes, waaronder ook Lourdes valt, op audiëntie. Deze bisschop vroeg aan de Paus de toestemming om aan de ernstig zieken, die te Lourdes kwamen en niet nuchter konden blijven toch de H. Communie mochten ontvangen. De H. Kerk had voordien al dispensaties gegeven ten opzichte van de zieken en Mgr. Gerlier had verwacht deze toestemming te verkrijgen. Maar tot zijn verwondering kreeg hij iets anders te horen. Luister wat Pius XI toen sprak: “Maar in zo’n geval waardeert men toch eigenlijk niet genoeg de geestelijke Communie. Lees eens, wat de H. Alfons van Liguori daarvan zegt.”

De H. Alfonsus verwijst ons naar de H. Thomas van Aquino en het Concilie van Trente. Geestelijk communiceren wil zeggen: Door het verlangen naar de H. Eucharistie deelachtig worden aan de vruchten van de H. Communie, ofschoon men niet het H. Sacrament ontvangt. De geestelijke Communie bewerkt niet alleen een vermeerdering van heiligmakende genade, maar ook de groei van de deugden en gaven van de H. Geest in ons, het versterkt de liefde tot God, verzwakt de boze neigingen, vergeeft dagelijkse zonden en tenslotte is zij een onderpand voor onze eeuwige zaligheid.

Tengevolge van het verbod op samenkomsten kunt u nu niet communiceren. En wat gebeurt er? Nu gaat u pas het groot geluk van de H. Communie beseffen. Uw verlangen wordt sterker. En u begint te verzuchten: ‘Och Jezus, kon ik toch maar te Communie gaan’. Zo weet Onze Heer uit onze tegenspoed een groot nut voor onze ziel te trekken. Hoe volmaakter ons verlangen, hoe aangenamer het Hem is.

Een gevoelig verlangen is daarvoor niet nodig. God kan toelaten, dat iemand gekweld wordt door geestelijke dorheid. Als zo iemand met een oprecht

hart verlangt naar de H. Communie, bv. om kracht te ontvangen tegen de bekoringen of om vooruit te gaan in de liefde tot Jezus, dan zal de goede Meester dat oprecht verlangen aannemen. Hij ziet niet naar ons gevoel, maar naar onze goede wil.

Wanneer iemand God zwaar beledigd heeft, laat hij dan eerst een akte van volmaakt liefdeberouw verwekken, bv.: ‘Mijn God, ik bemin U, omdat Gij oneindig goed en volmaakt zijt en daarom heb Ik spijt over al mijn zonden.’

Zien we nu, hoe we een geestelijke Communie doen: Eerst verwekken we een akte van geloof in de tegenwoordigheid van Jezus in het H. Sacrament. Dan verlangen we om Jezus te ontvangen. En tenslotte danken we Jezus. Pater Pio bv. deed dikwijls volgende geestelijke Communie: **“O Jezus, ik geloof in uw tegenwoordigheid in de H. Hostie. Ik bemin U boven alles en verlang U in mijn ziel. Nu is het mij niet gegeven om U sacramenteel te ontvangen, komt U tenminste geestelijk in mijn hart. Ik wil U omhelzen en mij geheel met U verenigen. Sta niet toe dat ik mij van U scheidde. 3x Gloria Patri”**

Laat ons dus vaak gebruik maken van deze verborgen schat en de geestelijke Communie tenminste eenmaal daags verrichten!

E.H. Bochkoltz tijdens de online opname van de preek.

Brief van de Algemeen Overste

17 maart 2020

Brief van pater Davide Pagliarani, Algemeen Overste van de Priesterbroederschap Sint-Pius X, aan alle gelovigen die wegens de coronavirusepidemie thuis moeten blijven, en geen toegang tot de Heilige Eucharistie hebben.

Welbeminde gelovigen,

Op dit ogenblik van beproeving dat u allen ongetwijfeld zwaar valt, wil ik graag enkele gedachten tot u richten.

We weten niet hoelang de huidige toestand gaat duren en vooral niet hoe de zaken de volgende weken zullen verlopen. In het licht van die onzekerheid is het heel natuurlijk en verleidelijk om wanhopig zekerheden en verklaringen te zoeken in de commentaren en hypothesen van de meest geleerden onder de "deskundigen". Dikwijls spreken die hypothesen — waarmee we tegenwoordig van alle kanten overspoeld worden — elkaar tegen en vergroten ze de verwarring in plaats van enige kalmte te brengen. Waarschijnlijk is de onzekerheid een wezenlijk onderdeel van de beproeving. Het is aan ons om er voordeel uit te halen.

Als de Voorzienigheid Gods een ramp of een kwaad toelaat, doet ze dat altijd om er een groter goed uit te doen ontstaan, dat altijd — rechtstreeks of onrechtstreeks — onze zielen aanbelangt. Zonder die noodzakelijke vooronderstelling dreigen we te wanhopen, want een epidemie, een andere ramp of welke beproeving dan ook zullen ons altijd onvoldoende voorbereid treffen.

Wat wil God ons op dit eigenste ogenblik te kennen geven? Wat verwacht Hij van ons tijdens deze bijzondere Vasten, waarin Hij beslist lijkt te hebben welke offers wij moeten brengen?

Een eenvoudig virus is in staat om de mensheid op de knieën te dwingen. In het tijdperk der grote technologische en wetenschappelijke verwezenlijkingen is het vooral de menselijke hoogmoed die erdoor op de knieën wordt gedwongen. De moderne mens die, trots als hij is op zijn verwezenlijkingen, optische glasvezelkabels diep over de oceaanbodems aanlegt, vliegdekschepen, kerncentrales, wolkenkrabbers en computers bouwt, die na

voet op de Maan te hebben gezet nu Mars wil veroveren, die mens staat machteloos tegenover een onzichtbaar virus. Ondanks de mediaheisa van de afgelopen dagen en misschien onze eigen schrik mogen we niet nalaten de onderliggende les te trekken, die voor eenvoudige en zuivere harten gemakkelijk te begrijpen valt, omdat ze de huidige tijden als gelovigen beleven. De mensheid — en ieder van ons — heeft nu een historische kans om tot de werkelijkheid terug te keren, tot de harde werkelijkheid en niet de ingebeelde werkelijkheid van dromen, mythes en illusies.

In evangelische termen komt die boodschap overeen met de woorden van Jezus, die ons vraagt om zo dicht mogelijk bij Hem te blijven, want zonder Hem kunnen we niets doen, noch enig probleem oplossen (vgl. Joh. 15,5). Onze onzekere tijden, het wachten op een oplossing en het gevoel van eigen onmacht en kwetsbaarheid moeten ons aanzetten om Onze Heer te zoeken, hem te smeken, hem vergiffenis te vragen, vuriger tot Hem te bidden en vooral om ons aan Zijn Voorzienigheid toe te vertrouwen.

Daarbij komt de moeilijkheid, zelfs de onmogelijkheid, om vrijelijk de heilige Mis bij te wonen, wat deze beproeving nog harder maakt. Er blijft echter een bevoorrecht middel te onzer beschikking staan en een wapen dat sterker is dan de angst, de onzekerheid of de paniek die door het coronavirus kunnen worden teweeggebracht: het is de heilige Rozenkrans, die ons met de Zeer Heilige Maagd en de Hemel verenigt.

Het ogenblik is gekomen om het rozenhoedje te bidden in onze huizen, nauwgezet en ijveriger dan anders. Laten we onze tijd niet verspillen voor schermen en ons niet het hoofd op hol brengen door de mediakoorts. Als we moeten aanvaarden dat heel het land "vergrendeld" is, laten we er dan

Oktober 2019. Toen de Algemeen Overste de Hemelstraat bezocht, vierden wij zijn 50ste verjaardag met de confraters van het District Benelux.

van gebruikmaken om ons “huisarrest” in een soort vrolijke familieretraite te veranderen, waarin het gebed de plaats, de tijd en de waarde terugkrijgt die het verdient. Laten we het Evangelie in zijn geheel lezen, het rustig overwegen, het in vrede beluisteren: de woorden van de Meester zijn de meest doeltreffende, want ze dringen gemakkelijk tot het verstand en het hart door.

Het is niet het ogenblik om de wereld bij ons binnen te laten, nu de omstandigheden en de maatregelen van de overheid ons afscheiden van de wereld! Laten we voordeel halen uit deze situatie. Laten we een prioriteit maken van de geestelijke goederen die door geen enkel virus kunnen worden aangevallen: laten we schatten in de Hemel verzamelen, waar ze niet door worm of mot vergaan. Waar immers onze schat is, daar is ons hart (vgl. Mt. 6, 20-21).

Laten we van de gelegenheid gebruikmaken om ons leven te beteren, doordat we ons aan de goddelijke Voorzienigheid kunnen overgeven. En laten we niet vergeten te bidden voor hen die lijden op dit moment. We moeten al degenen voor wie de dag des oordeels nabij is, bij de Heer aanbevelen, hem vragen medelijden te hebben met zoveel

tijdgenoten die niet in staat zijn uit de huidige gebeurtenissen de juiste lessen voor hun ziel te trekken. Laten we bidden dat ze niet hun oude leven hervatten zonder iets te veranderen, zodra deze beproeving overwonnen is. Epidemieën hebben altijd gediend om de lauwen te doen terugkeren naar de geloofspraktijk, het denken aan God en de afkeer van de zonde. Wij hebben de plicht die genade voor ieder van onze medeburgers te vragen, zonder uitzondering, ook — en vooral — voor de herders die de geest van het geloof missen en Gods wil niet meer kunnen ontwaren.

Laten we niet wanhopen: God laat ons nooit in de steek. Laten we goed de woorden overwegen, vol vertrouwen, die onze heilige Moeder de Kerk de priester bij besmettelijke ziekten in de mond legt: “O God die niet de dood der zondaren wil maar hun berouw en boete verlangt, zie genadig neer op uw volk, dat zich tot U wendt: opdat Gij, als het u toegenegen zal zijn, daarvan de gesel uwer gramschap gelieft af te wenden”.

Ik wijd u allen op het Altaar aan de vaderlijke bescherming van Sint-Jozef toe. God zegene u!

Don Davide Pagliarani +

Goede week & Pasen bij u thuis!

DEZE MAAND GEEN OPENBARE H. MISSEN noch in Antwerpen, noch in Gent
U kunt onze privémissen volgen over YouTube via kanaal: **FSSPX Antwerpen**

2 VASTE SCHEMA'S:

In de week

- 7.30 Gelezen H. Mis met preek
17.00 Aanbidding tot 18.30 u.
17.45 Rozenhoedje
18.30 Preek over het Evangelie van de dag

Op zondag

- 10.00 Hoogmis
17.00 Aanbidding tot 18.30 u.
17.45 Rozenhoedje
20.00 Vastenpredikatie

**ZO 5 PALMZONDAG
(PASSIEZONDAG), 1e kl, P**
Schema op zondag

Maak tijd voor God in de Goede Week!

**MA 6 MAANDAG in de GOEDE WEEK,
1e kl, P**
Volgens weekschema

**DI 7 DINSDAG in de GOEDE WEEK,
1e kl, P**
Volgens weekschema

**WO 8 WOENSDAG in de GOEDE WEEK,
1e kl, P**
Volgens weekschema

DO 9 WITTE DONDERDAG, 1^okl, P en W
18.30 Rozenhoedje
19.00 Gezongen Avondmis zonder voetwassing
en overbrenging v/h Allerheiligste naar
het Rustaltaar - Ontbloting v/d altaren -
Aanbidding tot middernacht

VR 10 GOEDE VRIJDAG, 1e kl, P & W
Onthouding en vasten (op straf van zware zonde!)
15.00 H. Kruisweg
Begin noveen v/d Goddelijke Barmhartigheid
18.30 Namiddagdienst:
- de lezingen en het gelezen lijdensverhaal
- de plechtige gebeden
- de plechtige Kruisverering
- de Heilige Communie

ZA 11 PAASZATERDAG, 1e kl, P
22.00 Paaswake : wijding v/h nieuwe vuur en
v/d paaskaars lofzang op de paaskaars,
lezing v/d vier profetieën, Litanie van alle
heiligen met de wijding v/h paaswater
en v/h doopwater, de hernieuwing van
de doopbeloften, gezongen H. Mis en
Lauden

**Aan al onze gelovigen wensen wij een
Zalig Paasfeest en genadevolle paastijd!**

**ZO 12 HOOGFEEST van PASEN,
1e kl met octaaf, W**
Schema op zondag – zonder
vastenpredikatie

